

ДО
РАЙОННА ПРОКУРАТУРА
ГР.....

От

.....

УВАЖАЕМИ Г-Н ПРОКУРОР,/ НАЧАЛНИК НАРПУ,

Днес....., вч. , при опит да осъществя законното си право на работа на основание сключен трудов договор(заповед, служебно правоотношение) не бях допуснат до работното ми помещение вна адрес:.....

От страна на, на длъжност:.....ми беше отправена устна/писмена заповед да напусна сградата , вследствие на горното не бях допуснат до работното си място.

Лицето не ми представи заповед, или релевантен документ, с което е оправомощено да събира данни, касаещи здравния ми статус, както и обработка на лични данни.

Не ми бяха представени и приети вътрешни правила изискващи пропускателен режим след представяне на здравен сертификат.

Не ми беше представяне и анекс за промяна на трудовия ми договор за задължаване за представяне на такъв сертификат.

Тук може да се добави ако е имало заплахи и закани за саморазправа или уволнение, незаплащане на възнаграждение, друго.....

Заповед № РД 01-890/03.11.2021 г. въвежда противоепидемични мерки, под формата на груби ограничения на законоуредени граждански права на национална територия, за разлика от мерките за свободно движение в рамките на Съюза, каквито въвежда Регламент (ЕС) 2021/953, имащ за цел улесняване на безопасното и свободно движение по време на пандемията от COVID-19 в рамките на ЕС. Неоснователността на заповедта се състои в това, че член 61 алинея 2, член 63 алинея 4, 6 и 11, и член 63 буква в) от ЗЗ, допускащи въвеждането на противоепидемични мерки от министъра на здравеопазването в условията на извънредна епидемична обстановка. **се отнасят до задължителната карантина на лица, които са били контактни на болни от ковид и това се разминава с „всички лица“**- адресати на заповедта. **Следователно посоченият текст не може да бъде валидно правно основание на заповедта. А от тук можем да направим заключението, че издавайки заповедта министърът на здравеопазването е превишил правомощията си.**

Ограничавайки по този начин социалните ми права и възлагайки ми описаните по-горе социални задължения независимо против волята , без да има законова основа за това, а с общ административен акт, министърът на здравеопазването извършва състава на принудата.

Ограничаването на свободата ми по заповед, без нормативно установени от по-висока степен актове и без съдебен акт не е определящо в същността на правото. Принудата, която ми оказва, чрез наложените противоепидемични мерки, надхвърлящи многократно размера на риска от обявената епидемична обстановка, всъщност е функция на заповед – ОАА ограничаващ социална свобода гарантирана с норми от закони и КРБ. Тъкмо защото правото установява мяра на свобода, последната трябва да бъде гарантирана и ограничавана със специфични правно-принудителни средства. Проявлението на правото като ограничител на свободата може да стане по определен от закона ред. Ограничаването на свободата чрез правото е оправдано само когато поведението на личността може да причини вреда на друга личност. Става дума за поведение, а не здравен статус. Дори и да приемем, че това може да стане заради здравен статус, то компрометирането му не би могло да се презумира, при липса на симптоматика или диагноза установена по безспорен начин.

С посочената заповед на министъра на здравеопазването е въведена обща забрана за множество дейности, като е допуснато изключение само за лицата, притежаващи един от изброените в Регламент 2021/953 COVID сертификати на ЕС. Т.е. със заповедта на национална територия е въведена система за здравни сертификати. Регламент 2021/953 и Заповед № РД-01-890 от 03.11.2021 г. се различават значително по своята същност, цел и обхват. Макар и с пряко приложение, Регламент 2021/953 не налага на държавите членки (включително България) задължение за прилагане на изброените в него COVID сертификати на ЕС, освен в случаите, свързани с улесняване на свободното движение в рамките на ЕС.

Въпреки изричното посочване на временния характер на мерките, в цитираната заповед на министъра на здравеопазването срокът от 04.11.2021 г. до 30.11.2021 г. действието им е само формално ограничено с някакъв срок (начално и крайно действие) и това не променя извода, че обжалваната заповед има многократно действие с възможност за удължаване на срока, след неговото изтичане. Такава е до момента практиката и с основанията за удължаване на епидемичната обстановка и решенията на МС за това, без същите да се влияят от спада на заболяемостта, когато е налице.

Принудителните административни мерки се прилагат само с индивидуални административни актове и за тях важат изискванията за законосъобразност на административните актове. За да ми бъде издаден такъв, обаче трябва да е налице нарушение на забрана. Изхождайки от основанието, на което е издадена заповедта: член 61 алинея 2, член 63 алинея 4, 6 и 11, и член 63 буква в) от ЗЗ, допускащи въвеждането на противоепидемични мерки от министъра на здравеопазването в условията на извънредна епидемична обстановка, то същите се отнасят до задължителната карантина на лица, които са били контактни на болни от ковид, в която група аз не попадам.

С горното министърът на здравеопазването извършва съставът на принудата по чл.143 НК като противоправно цели да ме мотивира към поведение, което аз не желая. Въздействието на въведените със заповедта ограничителни мерки, могат да бъдат преодолені само с извършване на медицински манипулации и това се отразява както на

върху психиката ми, така и до достъпа ми до жизнен стандарт и лишаването ми от упражняване на конституционно и законно гарантирани права.

Тук трябва да се опише какво е принудено лицето да търпи.....

Моля за вашето съдействие, както и да образувате преписка по изложеното от мен.

ПОДПИС:.....